

VEŠ, KJE JE KLJUČ?

Ura je bila že enajst, ko se je oči končno primajal domov. Spet je smrdel, vedel sem, da je popival. Jaz sem bil že v postelji zato sem ga poskušal ignorirati in zaspati. Na mojo žalost pa je prišel v mojo sobo in rekel: »Mark, si še buden?« ignoriral sem ga, pretvarjal sem se, da spim. »Mark?« je še enkrat poskusil. Nisem odgovoril. Končno se je odmajal stran. Naslednje jutro me je zbudila budilka. Očeta ni bilo doma. Preoblekel sem se in odhitel proti šoli. Na poti sem se srečal s prijateljema Anžetom in Tilnom. Dogovorili smo se, da bosta ta dan prespala pri meni. Kot po navadi smo v šolo prišli minuto pred zvonjenjem, se preobuli in stekli v razred.

Pouk je bil dolgočasen. Spet sem začel razmišljati o očetu. Prejšnji dan je zvenel žalostno. Le zakaj? Tedaj pa je učiteljica poklicala moje ime. Predramil sem se. »Hm?« sem zamrmral. »Pridi pred tablo,« je rekla učiteljica. Postal sem čisto rdeč. Po navadi imam dobre ocene a se že cel teden nisem učil zaradi očeta. Počasi sem vstal in se odvlekel proti tabli. Ničesar nisem znal. Dobil sem svoj prvi cvek.

Čez dan sem poskusil pozabiti na dogodke prve ure. Pouk je minil kot bi mignil in kmalu sem bil doma. Naredil sem nalogo in počakal, da sta prišla Tilen in Anže.

Kdo bi vedel, da bom tisti dan naredil eno največjih napak v svojem življenju. Jaz se takrat tega zagotovo nisem zavedal. Fanta sta prišla. Nekaj časa smo govorili, potem pa je Anže nekaj predlagal. »Hej, ali še veš kje je ključ do shrambe tvojega očeta?« je vprašal. »Ja, vem,« sem mu rekel. »Zakaj te zanima?« sem počasi dodal, čeprav sem vedel kaj ima v mislih. Od tam naprej se je vse odvijalo zelo hitro. Vzela sva ključ in odprla shrambo. Anže je vzela steklenico, jaz sem mu sledil. Ne vem kaj mi je bilo. Videl sem kako se je moj oče obnašal po pitju in nisem hotel pasti v isto luknjo kot on. A vendar me je nekaj prisililo, da sem popil celo steklenico in potem še nekaj za tem. Spomnim se, da naju je Tilen z gnusom gledal in odšel domov že preden se je povsem znočilo. Midva pa sva celo noč hodila sem ter tja po hiši in popivala. Ne spomnim se, da bi oče tisti večer prišel domov.

Naslednji dan je bila sobota. Zbudil sem se pozno. V glavi mi je močno klujuvalo in obžaloval sem kar sem naredil prejšnjo noč. Anžeta takrat že ni bilo več. Pustil je le sporočilo, na katerem je pisalo: »To morava ponoviti. Pridem danes ob enajstih!« Nisem bil zadovoljen, počutil sem se ujet. Ali naj izgubim prijatelja ali obdržim svoje dostojanstvo? Takrat sploh nisem pomislil na Tilna.

Cel dan sem se klatil po mestu. Nisem imel nič za počet. Za kosilo sem imel cenen burger. Proti večeru sem odšel nazaj domov. Očeta še vedno ni bilo. Kot da bi izginil z obličja Zemlje. Ulegel sem se na kavč in zaspal. Nekaj ur kasneje me je zbudilo trkanje na okno. Bil je Anže, kdo pa drug. Odprl sem okno. Počutil sem se grozno, a sem vseeno pil z njim. Nisem hotel izgubiti prijatelja, še posebej pa ne, če je bil ta prijatelj Anže, najbolj popularen fant v razredu.

Enako se je ponavljalo še nekaj noči. Vmes sem le redkokdaj videl očeta, a sem opazil, da sem bil zdaj jaz tisti, ki se je majal in smrdel, on je bil vse manj pijan.

V sredo zjutraj pa je mene in Anžeta na poti v šolo ustavil Tilen. Odkar so se začele najine nočne svinjarije, če jih lahko take imenujem, se z njim nisva več družila. No, tisto jutro pa naju je ustavil na nekem parkirišču. Navajen sem, da je tih, a takrat je izgledal zelo jezno.

Postavil se je pred naju in rekel: »Dovolj vaju imam. Ne bom pustil, da zaradi alkohola izgubim svoja najboljša prijatelja.« Roke je imel stisnjene v pest in bil je čisto rdeč. Anže se mu je zasmejal. »In, kako misliš da naju lahko ustaviš?« Še vedno ne razumem kaj se je zgodilo potem. Kar naenkrat je bil Tilen na tleh, Anže pa na njem. Nikoli prej še nisem bil priča pretepu. Nisem vedel kaj naj naredim. Šokirano sem obstal tam, a že čez nekaj sekund je Anže vstal in stekel stran. Takrat sem imel vsega preveč. Od očeta, do popivanja, do Tilna – preprosto nisem zmogel več. Usedel sem se na tla in začel hlipati. Tilen je vstal in počasi prišel do mene. Na levi strani obraza se mu je začela delati modrica. Usedel se je poleg mene in me objel okoli ramen. Takrat sem se končno zavedel, da ni pomembno koliko prijateljev imaš, niti kako popularni so, ampak je važno koliko jim je mar zate.

Tisti dan nisva šla v šolo. Ne zato, ker bi poskušala biti upornika, ampak ker sva imela pomembnejše opravke. Šla sva do moje hiše. Tilen me je prepričal naj se pogovorim z očetom. Mislil sem, da ga ne bo doma, a je bil tam. Sedel je na kavču in bral knjigo. Neko kriminalko, ne spomnim se več naslova. Stopil sem do njega. Bil je presenečen, saj bi moral jaz biti že v šoli, a sem ga prekinil še preden je lahko odprl usta. Še enkrat sem pogledal Tilna, ki je stal med vrati. Pokimal mi je in mi s tem vlil pogum. Odprl sem usta in vse se je izlilo ven iz mene. Očetu sem razložil vse. Od tiste prve noči, do pretepa le par minut nazaj. Ta me je poslušal brez izraza na obrazu.

Ko sem končal, je le vstal in me objel. Ne spomnim se nazadnje, ko se je to zgodilo. Nato je tudi on začel govoriti. Razložil mi je vse, od samega začetka. Povedal mi je, da je pil, da bi si ublažil žalost ob mamičini smrti. Vendar je bil zaradi pitja le še bolj obupan in s tem vplival tudi name. Že nekaj tednov je hodil k terapevtu ter se poskušal odvaditi od pitja. Čez manj kot dvajset minut sva oba sedela na kavču s solzami v očeh. Sploh nisva opazila, da je Tilen odšel. Kasneje mi je povedal, da je tudi sam odšel domov, saj ga je bolela celotna leva stran obraza. No, tako sva z očetom prebila dopoldne v obžalovanju svojih dejanj. Dogovorila sva se, da ne bova niti povohala alkohola več. Skupaj sva se znebila čisto vsake steklenice v hiši. Nato sva odšla v šolo, kjer je učiteljici opravičil mojo odsotnost. Odšla sva v trgovino, pospravila po hiši in v enem dnevu popravila kar sva uničevala zadnjih nekaj let. Tudi eno najpomembnejših stvari, najin odnos.

Anžeta od takrat nisem videl več. Njegovi starši so bili zelo jezni, poslali so ga v internat. Zdaj več časa preživim z očetom, pogosto se družim tudi s Tilnom. Dobil sem veliko novih prijateljev in moje življenje se je obrnilo na bolje.

To je torej dokaz, da alkohol ničesar ne izboljša, ampak nam le škoduje.

Julija Gabrovec, 7.a
OŠ Janka Kersnika Brdo

Mentor: Petra Hudnik